

Baluart de Sitges

Any VII

16 de juliol de 1917

Núm. 824

Catalunya autònoma dins l'Espanya nova

Som en els dies decisius en què s'elabora l'esdevenidor dels pobles. Del que passi ara, depèn la sort futura de Catalunya i d'Espanya.

Ha començat el gran esforç, per l'obra de redempció. Les esperances són magnífiques. Per òia feina és ardua. I cal que cada ciutadà aixequi el cor a l'alçada de les actuals circumstàncies. Els catalans ens hem de mostrar dignes de l'hora gloriosa que passa.

Catalunya es disposa a posar-se all capdavant de la creuada salvadora. La seva noble i fecunda ambició la porta avui a la conquesta d'aquesta doble glòria: la de salvar-se a si mateixa i la de salvar l'Espanya.

Catalunya salvarà Espanya. Els catalans generosos i la selecció espanyola ho han cregut sempre així. La profecia esdevé realitat plena. Es feta la poderosa, la invencible aliança de Catalunya i les forces renovadores espanyoles. Els dos grans rius ajunten les seves aigües. Davant l'empenta del nou corrent formidable, cauran a trossos les perilles i civilitats exclusives del règim centralista.

Passa per damunt la península el gran ideal, fet carn de realitat. Les nostres esperances de patriotes estan ben prop d'èsser realitats presents. Vénen dies de gran perill per Catalunya i per la llibertat dels pobles espanyols. La batalla engegada contra l'oligarquia centralista ha entrat en el període heroic de l'assalt final.

Ara és l'hora, catalans. Ara és l'hora de la victòria. L'Assemblea del dia 5, amb una força suprema el dret de VISCA CATALUNYA! i aquell altre de VISCA ESPANYA! del nostre gran Maragall.

Per l'autonomia de les encontrades municipals i els seus municipis!
Per la solució del plet militar!
Per la solució de les qüestions econòmiques més urgents!
Per la salvació de tots!

Conservadors en favor de les aspiracions de Catalunya

Copiem del «Diario de Girona», ressaltant la darrera sessió de la Diputació:

«Presentó una proposició que abarçava los siguientes extremos:

Primero. Adherir a la Corporación. Segundo. Adherir a los acuerdos tomados en la Asamblea de parlamentarios catalanes celebrada el día cinco del actual, en el Ayuntamiento de Barcelona.

Tercero. Telegrafiar este acuerdo al presidente del Consejo de ministros.

Y tercero. Nombrar una comisión encargada de transmitir este acuerdo a la mesa de la referida asamblea el día que se crea oportuno.

El señor Solá mostrós en todo conformidad con la proposición.

El señor Coromina (conservador), en nombre suyo y en el del señor Carbó, ausente, expuso su criterio sobre la oportunidad del planteamiento de esta cuestión en el actual momento, pero manifestó que la suscribía porque ante todo era catalán y siente como el primero las aspiraciones de Cataluña.

El señor Monégol dijo que debían con todas sus fuerzas coadyuvar a la Asamblea de parlamentarios; expuso que la proposición era poco enérgica, ya que de haberla redactado él hubiera propuesto un acuerdo más radical, haciendo presente al Gobierno que el yugo les sienta bien y por eso no lo quierren los catalanes.

Aprobóse la proposición con el voto en contra del señor Tuset.

Seguidamente nombróse una comisión para cumplir personalmente el acuerdo, figurando en la misma un diputado de cada grupo político y facultándose al presidente para que señalase el día que deben ir a Barcelona a comunicarlo a los parlamentarios catalanes.

Cal no desvirtuar o empetitir l'acte grandios de l'Assemblea a impuls del propi temperament, o per haver fet cas de veus vicioses i, segurament, llogades.

L'Assemblea es farà, no per punt, sinó obeint a una alta i fecunda convicció, a una efectiva necessitat de del·liberació sobre el renovellament de l'Estat.

L'Assemblea ha d'ésser afirmativa, gran amb la seva pròpia grandesa: ha de desenrotllar-se en un ambient reflexiu i solemne. "Vers" representants del poble en "vera" del·liberació sobre els "vers" problemes de l'Estat; heus-aquí la incruenta i fecunda revolució política.

Los diputados designados para la comisión fueron los siguientes: señores Arola, Monégol, Inglés, Solá, Coromina (conservador), presidente y todos los demás diputados que deseen acompañarles.

Y se levantó la sesión a las dos de la tarde.

En Junoy i l'Assemblea

Davant les actuals circumstàncies i tenint en compte les actituds de tivanor produïdes en el plet entre els parlamentaris i el Govern, el senador senyor Junoy té interès en fer constar que si la seva firma no aparegué en el document redactat pels parlamentaris catalans com conseqüència de l'Assemblea del dia 5, fou únicament per no trobar-se en l'acte, al qual s'adherí del tot en carta que dirigí al president senyor d'Abadal.

Dos documents

Veu's-aquí unes cartes importantíssimes que s'han creat entre el diputat senyor Salvatella i el comte de Romanones:

«Excmo. señor Conde de Romanones.

Mi estimado y respetable amigo: Tan pronto como se anunció el propósito de los parlamentarios catalanes de convocar en Barcelona una Asamblea de senadores y diputados españoles si el Gobierno desatendía la petición de reunir las Cortes, me permití exponer a V. mi opinión favorable a la asistencia de V. y de los parlamentarios liberales que quisieran oír su consejo a dicha Asamblea. Cuantas veces he tenido ocasión de hablar con V. en estos últimos días le he reiterado esa opinión.

Creo que la prueba más digna de fe que podemos ofrecer al país de estar resueltos a actuar en la política de acuerdo con la opinión pública, buscando directamente sus ins-

piraciones por medios democráticos, es acudir al llamamiento que se nos dirige, por no importa cuales partidos—en definitiva por representantes bien calificados de la voluntad popular—para reunirnos a estudiar apremiantes problemas nacionales.

No tengo la preocupación de que con ese llamamiento se intente subvertir las funciones del régimen constitucional. Juzgo un lamentable error del Gobierno haber lanzado tal acusación contra los parlamentarios catalanes. Jamás hubieran estos podido pretender que una reunión convocada por ellos, evidentemente desprovistos de todo carácter oficial, para lo cual solicitan la concurrencia simultánea de diputados y senadores, se pareciera ni remotamente a una Cámara legislativa. Como tantas otras veces la idea del desorden se ha sembrado al querer defender el orden que nadie atacaba y el nombre del «Parlamento faccioso» tan adecuado para estimular el amor propio de partidos ajenos a los deberes gubernamentales, tiene a estas horas un valor en la política española, no ciertamente por culpa de quienes solo desean una tribuna desde la cual dirigirse al pueblo y al Gobierno, que debería, además de oírlos con serenidad, agradecerles que en forma absolutamente legal hablaran.

Tampoco me preocupa la preferencia que los convocantes de la Asamblea, atentos, como es natural, en todo momento a la defensa de sus aspiraciones, dan al problema autonomista planteado de antiguo en Cataluña, al señalar los temas que en aquélla se habrá de discutir. Y no es solamente porque yo, ahora como siempre, comparto esas aspiraciones. Estoy profundamente convencido de que se impondrán imperiosamente a la atención de la Asamblea realidades que por igual interesan a todos los ciudadanos españoles. Una cuestión se determina en la convocatoria que está reclamando desde que se produjo en nuestra vida política el amplio y público examen de la nación entera, que no puede ser resuelta tan dignamente como España merece ni con toda la nobleza a que seguramente aspiran los que la plantearon por el mezquino sistema de ocultas transacciones entre los interesados y el poder público.

Debo, finalmente, ser con usted muy sincero respecto a otra cuestión. Cualquiera que sea nuestra opinión sobre la Asamblea de

Barcelona, es lo cierto que el Gobierno ha prohibido que este acto se celebre. Pero yo he de declarar que en mi espíritu prevalece por encima del acuerdo del Gobierno las razones que me hacen reputarlo un error en el juicio y un desconocimiento del derecho en la conducta. Y por ello, y también por estar convencido de que lo que en Barcelona se habría de decidir en definitiva, como resumen de las voluntades que en la Asamblea manifestaran los parlamentarios, sería la reunión de las Cortes, de modo tan avasallador que no cabría oponer a esa voluntad común los inconvenientes de un sistema político que ya para nada le interesa a España respetar, creo que el único medio que se me ofrece para honrar—estoy para decir para convalidar—una representación que no nació de las espontáneas manifestaciones del querer público, es concurrir, mientras puede quien la intente, a la defensa de los atributos de la soberanía popular.

No tengo la pretensión de influir en la conducta de V. y de su partida. Para determinarla tendrá V. razones que yo respeto. Pero, después de someter a su consideración todo lo que queda expuesto, de lo cual se deduce el estado de mi conciencia, me permito preguntar a V. si puedo conservar su amistad y su confianza políticas acudiendo, como es mi propósito, a la Asamblea de Barcelona.

Soy siempre su affmo. amigo y servidor, q. b. s. m., Joaquín Salvatella.

Madrid, 13 de julio de 1917.

«Sr. D. Joaquín Salvatella.

Mi querido amigo: La carta de V. plantea ante mi espíritu un verdadero caso de conciencia.

Soy de los que estiman que la disciplina política, en el funcionamiento normal de los partidos, debe ser inflexible; pero no puedo desconocer que el actual estado de las fuerzas liberales, que estimula sobre todo a la renovación a los hombres de convicciones positivamente democráticas, es para invocar la rigidez de los deberes de partido en trances como éste en que V. se halla colocado. Tampoco puedo olvidar que la historia política de V. le liga fuertemente a las aspiraciones que informan el movimiento político que ha determinado la convocatoria de la Asamblea de Barcelona.

No he de ocultar mi simpatía hacia esas aspiraciones. El recuerdo de mi actuación de gobernante, que me ha obligado en determinados momentos a limitar, creyendo servir con ello el interés nacional, el ejercicio de los derechos políticos, me hace hoy mirar con respeto las resoluciones a que el Gobierno se estima a su vez obligado. Pero a quien le guía, como a V., el anhelo de defender aquellas, aun cuando no coincida conmigo en la apreciación de los medios circunstanciales de proclamarlas y sostenerlas, no tengo motivo para retirarle la confianza y la amistad que me merece.

De V. affmo. amigo y s. s. q. e. s. m.—Conde de Romanones.—Madrid, 13 de julio de 1917.

Ens consta positivament que el Comte de Romanones ha contestat en forma anàloga altres consultes semblants; de manera que DEIXA EN LLIBERTAT A SOS AMICS PER ASSISTIR A L'ASSEMBLEA contra el que s'havia suposat per persones oficials.

En mig del caos

«En medio de este caos de dudas e incertidumbres respecto a lo que ocurre dentro y fuera de España, se yergue con arrogancia «donjuanescas» la figura del ministro de la Gobernación, verdadero amo del cotarro y representante de una política fracasada, averiada y desquebrajada.

Este señor pone freno a las legítimas expansiones de la prensa, del país, de los parlamentarios, de España entera, que sufre en estos momentos de angustia de que unos cuantos señores, reunidos en Comité, sin mayorías en las Cortes, en el voto del pueblo y de cuando por lastre el sambenito del caso en anteriores etapas de manejo, se levanten en armas y dueños del país, que en estos momentos supremos mina a ciegas por voluntad del Poder público.»

(De «El Correo Español».)

Donar moderada llibertat perquè els greuges i descontents s'evaporin, es via segura; perquè el que fa recular els humors i sagnar les ferides cap endins, fa perilloses les úlceres malignes i perniciosos apostemes.

Lord Bacon (1625).

R. 44.064

Salutació

Units tots hem d'arribar fins allà on voldrem, com en altres dies hi arribàrem: i no hi anirem sols, que hi anirem enllaçats amb altres races d'Espanya que també viuen oprimides, formant avui amb nosaltres els grans maldurs d'aquesta immanència que per cent llocs esclata. Ells valen com nosaltres, ells com nosaltres fan vida miserable. Ells ja l'han vist, també, el camí que anem desbrossant, i ens surten al pas estenent-nos amorosament els braços.

Jo, des d'aquest lloc, per tots els bons catalans els envio la salutació de germanatge que ens surt de l'ànima; els dono la benvinguda i estretament els abraço.

Jo saludo Bascònia, mare desconsolada que s'abraça com a la creu de Jesús a l'arbre sant de Guernica, que arrèla en el sepulcre de sos herois i en el brancatge del qual fan niu ses esperances. Sos fills un dia vingueren a Catalunya a ajudar-nos a traure els àrabs de nostres encontrades. Junts hem lluitat. Si un dia ens perdéssim pel soroll de les armes ens reconèixeríem.

Jo saludo Navarra, un temps sotà la mateixa corona que Catalunya. Ella idòlatrava com nosaltres En Carles de Viana. Ella gronxà son breçol; nosaltres cloguèrem sa sepultura. Les dugues sentim encara en la boca l'amargor del verí que li serviren. Junts hem plorat. Si un dia amb les llàgrimes no ens veiéssim, pels gemecs ens reconèixeríem.

Jo saludo Galícia, enyoradissa i soferta com Catalunya; una i altra motejades d'egoistes i d'avaries miserables; una i altra disfressades per ells amb els mateixos ropatges per eixir apallissades i ridícules a les taules de sos teatres. Junes hem sofert i sofrim. Si un dia ens oblidéssim, per ses malades ens reconèixeríem.

I jo saludo també la nació aragonesa, a Mallorca, a València, que dormen en tant veïlla Catalunya, rebent la besada de Judes. Que dormen, tot i que senten pels nostres ideals batre son cor, com si escoltessin trotar, acostant-s'hi, el cavall del Rei En Jaume. Elles es despertaran ben prompte per a dir-nos: Ja som aquí, germana; ja el Rei Conqueridor ha arribat altra volta.

I jo us saludo a vosaltres, també, desgraciats pobles de Castella. A tu, Castella, sí; que et mors d'inanició i de fam, sense ideals que t'endolceixin les tristesses. Gires els ulls a la terra, i la veus erma i arrugosa com cara de decrepit; els gires al cel, i te'l cobreixen núvols de llagosta. Els teus fills se t'abraquen als genolls demanant-te pa, i veus passar calmosos i buides les pesantes carretes. Escoltes, i sents com se'n van els rius cap al mar, sense regar la terra ni ajupir l'esquena al jou de la indústria, ensenyant només el camí de l'emigració i de les llàgrimes, en tant t'arriben del lluny, en estrepitos consorci, la gatzara escandalosa dels parlaments i dels toros.

Víctimes sou com nosaltres de ses malifetes. Un temps la llança al braç, venjàreu fins al mar les turbes de Mahoma; un altre temps la mà en l'espasa, cremàveu les naus ensenyorint-vos del cor d'Amèrica. I avui se us troba assentats amb la ploma a l'orella en totes les ciutats i viles d'Espanya. Catalunya, quan crida, no és pas contra vosaltres; ni ambiciona posar-vos la llengua, ni ses lleis, ni fer-vos a sa imatge. Sigueu com sou fins a la consumació dels segles, mes dintre de casa vostra, i que se'ns deixi a nosaltres ser tal com érem. Mes esteu al cor de l'hivern i aneu a la mort; i nosaltres ja entrem al bon temps, que ens du a la regeneració i a la llibertat del que està en plena vida.

Angel GUIMERA

(Discurs pronunciat als Jocs Florals de Barcelona.)

Que ningú es fil del seu acudit, ni vagi pel seu compte. Que s'adrexi cadascú en cerca d'instruccions a les autoritats polítiques del seu districte. On 19 cada u vagi on tingui encarre, pels carrers que se li recomanin, faci se li hagi confiat. La redempció de tu i de la teua geix la més estricta disciplina de cada u.

El nom màgic

A. Margot Pasqual

Quina és la vila gentil que per Nadal o a l'Abril té més trèmols calitges? Sitges.

Quin és el niu de blancò, que ou de l'ona la cançó i on l'arena d'or trepitges? Sitges.

Quina vila té el cel blau, la mar, Mar-i-cel, el Cau, i tot allò que desitges? Sitges.

Quina és la vila que diu: —Poble, sigues brau, altiu, no facis ton deure a mitges?—? Sitges.

I tú poble que et sents dir si faràs el teu camí, exclames (i et regositges): Si... tges!

J. COSTA I DEU.

En la crisis del Estado

La solución legal

Dicen que esto se va arreglando. Verdad será, cuando lo dicen quienes dicen saberlo. Pero nosotros queríamos que nos explicasen concretamente qué cosas son las que se arreglan y de qué manera se arreglan.

Quizás se trate sólo de que, mal que bien, se mantenga el orden público. Pueden creer los gobernantes, y creerlo en conciencia, que si logran esto ya logran bastante. En cuanto a la transformación que el país reclama, prefieren no ahondar. La reforma profunda de la vida política ofrecería —¿cómo negarlo?— dificultades serias, positivos riesgos, en este pueblo colectivamente tan desorganizado y en estas horas tan críticas de la historia del mundo. Piénsese, sin embargo, si es posible conllevar mucho tiempo el descontento de veinte millones de personas, de las cuales ni una sola se atrevería hoy a afirmar sin rubor que consideraba a su patria medianamente gobernada y administrada.

Hasta los hombres más desacreditados en las cabezas de la mesa liberal, ahora, apenas levantados, los manifiestan, cuando llega el momento de reír y deshacerse la compañía, proclaman que estamos y estamos viviendo en un régimen vergonzoso de feudos y taifas, clientelas y parentelas. Estas han sido las palabras más suaves del epistolario del partido liberal, con signadas por los mismos que hicieron estas Cortes, dosificando según arte las respectivas influencias y estableciendo la proporción debida entre sus correspondientes pecheros y libertos, familiares, pasantes y contrituídos. Mas ya no hay cacique democrático que no hable de renovarlo todo. De 1898, nos queda un tópico: la «regeneración». La «regeneración» amenaza ser el tópico de 1917.

Podemos seguir así? Hasta la misma oligarquía se quita la careta. Continuarán siendo la arbitrariedad, la incompetencia, la corrupción, el régimen efectivo de gobierno, tras la fachada solemne, neoclásica, de una Constitución con todos sus ornamentos jurídicos y parlamentarios?

Cortes Constituyentes... Traerían, claro está, un período de luchas y agi-

taciones. Supondrían una honda conmoción en la sociedad española. Legalmente, es preciso reconocer sus peligros. Pero acaso resultarían menores que los que tiene la inmovilidad, la ciega resistencia frente a las inquietudes y protestas generales.

Ahoy, es evidente que el pueblo español está en fundamental desacuerdo con sus organismos políticos oficiales. Hasta estos mismos lo reconocen. Cabe tal vez cerrar por algún tiempo los ojos a este problema urgente. Mas, si se quiere resolver, parece que la solución legal, casi diríamos la solución conservadora, estaría en convocar unas Cortes, expresión lo más fiel posible de la voluntad popular, para que ellas purificasen y rehiciesen la vida política.

Para esto haría falta un Gobierno, cualquiera que fuese, duro frente a los caciques locales, que no hubiera envilecido demasiado al pobre Cuerpo electoral y que estuviera dispuesto a ser derrotado. Mucho pedimos; es verdad. ¿No existirá, sin embargo, un hombre de Estado que quiera sacrificar la indigna ficción de una mayoría a cambio de quedar en la Historia como el fundador del Parlamento español?

Cortes Constituyentes... ¿Cuánto camino ha hecho en poco tiempo esta aspiración! Ya las pide todo el mundo. Los liberales romanistas que hablan de reforma constitucional, los republicanos, socialistas y reformistas que, desilusionados del régimen, apelan a la soberanía de la nación; los parlamentarios catalanes que solicitan insistentemente su convocatoria... La aspiración se irá extendiendo. Europa entera ha entrado en un período constituyente, cuando España, en realidad, no había salido todavía de él.

Unas Cortes en que se discutiera todo, en que se revisara todo! ¿No serían el fin de España? El fin de la oligarquía, sí. Por eso ella se resistirá desesperadamente. Pero el fin de España, ¿por qué? Si fuéramos un pueblo desecho, abyecto, sostenido sólo por la disciplina superior de un Poder público ejemplar, toda remoción resultaría un crimen contra la patria. Mas si, por el contrario, lo peor es la costra oficial, y el país parece que empieza internamente a renacer, desentendiéndose, aunque con penoso esfuerzo, sus energías económicas y espirituales, ¿no debemos poner alguna esperanza en el misterio del porvenir? Hay por esas tierras y esas costas muchos hombres que estudian, que trabajan, que crean riqueza e ideales, y no han soñado nunca hacer política! No está tan agotada España...—Luis de Zulueta.

De «El Liberal», de Madrid.

Costa catalana

Amanece. Es la costa de Garraf.

Es la gloriosa tierra catalana.

Cante el ilustre mar de Grecia y Roma,

ante el mar que en sus aguas

todo el oro y la gloria

de lo pasado guarda,

el poeta destaca religioso

su frente y la da a el alba.

El alba de este mar es la aureola

de la grandeza humana.

¿Qué cosa ha sido grande mar latino,

sin que por ti pasara?

La historia de los hombres

es no más que la historia de tus aguas;

quien no tiene tus yodos en su sangre

por tenerles se afana,

que ser tu hijo ¡oh mar! ya es tan ser algo

que después ya ser algo es no ser nada.

Amanece. Es la costa de Garraf.

Es la gloriosa tierra catalana.

La tierra en Catalunya

es de hierro y de sangre; vive, se alza,

hiere la vista, mueve los sentidos,

diferase que canta.

Nada aquí de la torpe

modestia castellana.

Mientras Castilla espera a que la ayuden,

¡Cataluña, se basta!

LUIS G. BILBAO.

(España)

La actitud de Cataluña

«Acaso haya razones poderosísimas, que nosotros no podemos apreciar en todo su alcance, y que justifiquen la negativa del señor Dato a abrir las Cortes según lo demandaban los senadores y diputados por Cataluña. Lo que sí podemos ver todos con profunda pena es el lamentable efecto de esta divergencia en cuestión tan importante y concreta entre el Gobierno y los representantes de una región de tan poderosa vitalidad y de peso cada vez mayor en la marcha de nuestra política.

Hay que darse cuenta de la manera como se plantea el problema catalán constantemente a través de las distintas fases en que se ha revelado. Varias veces los catalanistas han mostrado empeño en dar a conocer al resto de la opinión española la verdadera actitud y las aspiraciones de Cataluña. Y parecía un poco difícil que nos enterásemos bien, porque como las explicaciones variaban, podían aumentar la confusión en vez de difundir la claridad.

Más a pesar de todas las variaciones y discordancias, había un fondo de identidad vital y podía aprehenderse la continuidad de una misma impulsión. En el arroyo que al encontrar un obstáculo en su camino lo soclaya, sin detenerse, y que, describiendo curvas para buscar la salida, adaptándose a las ondulaciones y sinuosidades del terreno, desmenuzándose alguna vez en pequeños ramales o descomponiéndose en multitud de delgados hilos para unificar después su cauce, no avanza en línea recta, pero avanza siempre. Todas esas discordancias y contradicciones del catalanismo están dominadas por una síntesis activa.

Por eso, en medio de tal diversidad de pensamiento hay una idea más fija y un sentimiento más constante: la idea y el sentimiento de que Cataluña y Castilla obedecen a distinto ritmo vital; que Castilla, como ellos dicen, retarda lamentablemente, mientras que Cataluña está, como un noble corcel que piafa, detenida en su desarrollo y en su sentido de modernidad y de política realizadora.

Sea de esto lo que quiera, aún sin mítica esa diferencia, cuyo fundamento no podemos ahora examinar todavía, cabe un punto de vista de fecunda concordia, y es el que exponía Cambó en estas frases en el discurso que pronunció en los días 7 y 8 de junio del pasado año:

«Nosotros, con nuestro individuo tan mo feroz, podremos caer en la esclavitud; el carácter castellano, con su espíritu de obediencia y fidelidad, puede servir de base a todas las tiranías. Vosotros hace siglos que gobernáis y os habéis anquilosado en el Gobierno; sois ya víctimas de la rutina de los moldes y de los sistemas; nosotros, con todas nuestras inexperiencecias, pero con todas nuestras audacias, podemos aportar a esa obra una fuerza renovadora.»

Salvador Minguijón

De «El Debate».

La pruija regional

«Vamos a suponer que el prurito regional quedara deshecho. ¿Y qué? El brote santo del alma nacional ha sido arrancado. Otra vez se extiende el desolado silencio por toda la vieja península. No se habla catalán. No se habla gallego. Todo es artificioso. El catalismo sigue absorbiendo el jugo de la madre tierra. El cadáver de una patria compleja y antes fuerte vase friando mientras unos pobres hombres inconscientes, divididos en oligarquías gidas, trafican entre el llanto de la patria y exteiores de resignación.»

De «El Parlamentario».

Deu anys enrera la premsa ANTI-CATALANA no era llegida a Catalunya per ningú. Avui en dia, cada cop que anem a Barcelona, ens esgarrija veure nombrosos ciutadans a pretext de certes curiositats hi passen els ulls en llocs públics com el tramvia, el teatre, el cira-botes, etc., i ho fan sense cap mena de rubor. Cal que això s'acabi; cal que passar els ulls per semblants publicacions, sigui tan denigrant com desplegar a la vista d'altri un setmanari brut.

Les nostres millores

Realitats acomplertes
i promeses que s'acompliran

Ens sentim orgullosos. ¿Còm? L'legítimament orgullosos. Perquè l'èxit que han assolit les millores introduïdes en la nostra publicació han excedit en un cent per cent, més encara, en un mil per mil, les nostres esperances.

¿Qui ens ho havia de dir quan quatre amics fundàrem BALUART DE SITGES? ¿Qui ens ho havia de dir que el modest setmanari esdevindria un jorn —jorn benaurat!— un gran diari rotatiu, que corria de mà en mà i fóra llegit amb avidesa per milers i milers de lectors?

Doncs aquesta cosa extraordinària, aquesta mena de somni de les «Mil lites i una», fou dissabte una realitat. La PRIMERA EDICIÓN DE BALUART DE SITGES convertí en diari FOU MATERIALMENT ARREBA SADA DE MANS DELS VENEDORS, que s'hi feren —i perdona el lector la vulgaritat de la frase en gràcia a l'emoció que la dicta— la barba d'or.

Com a sitgetans i com a catalans, ens sentim commoguts de l'acollida que ha estat feta al nostre esforç. Per correspondre-li dignament, el nostre entusiasme ens empeny a iniciar una era de reformes que posaran BALUART DE SITGES a l'altura dels diaris de fama mundial. La primera d'elles s'inaugura ja en l'edició present, amb un interessant

Servei telegràfic especial

que trobaran els lectors en altra pàgina.

A més, per tal de satisfer les exigències dels nombrosíssims lectors que tenim a la capital, hem iniciat tractes amb una gran casa constructora per adquirir un cert nombre D'HIDRO-2 AVIONS que, en un moment, duran de Sitges a Barcelona la part d'edició destinada als subscriptors barcelonins.

I ja que hem recorregut la punta del vell que encobria els nostres propòsits, diguem d'una vegada que, a no trigar gaire, la redacció de BALUART DE SITGES, reforçada amb elements valuosíssims que avui, per atzars de la vida, es troben en vaga, serà instal·lada, confortablement en l'edifici del Cau Ferrat.

Això és el que podem dir, per ara. Més endavant, veurem. El cas és que el públic segueix dispensant-nos el mateix favor que fins avui.

Homes de fets més que de paraules, ens abstem de fer altres promeses. I si hem dit quelcom d'algunes de les millores que han de seguir a les implantades, és perquè les tenim ja en pies de realització.

I tot siga per Sitges pàtria de l'art, breçol del modernisme; per Sitges blanca com la neu; per Sitges blava com uns ulls d'Afrodita rossa.

LA REDACCIÓ

De Barcelona estant

L'escena a Eldorado, amb un públic nombros, selecte i amic de la frevolitat aristocràtica. La màquina cinematogràfica va projectant damunt la blanca tela la revista setmanal amb els últims esdeveniments.

La comissió dels parlamentaris catalans que tornava de Madrid amb la resposta anarquistzant d'un dels caps de la política de clientela, apareixen a la porta del Baixador del carrer d'Aragó.

El públic, als veure's projectats en la pel·lícula prorrump en una ovació. Ni un crit, res més, la gent serenament es revolta per damunt dels amordaçaments draconians.

Això que ha passat en un il·ludic aon van persones de posició, ha passat també en els cinemes on el bon poble de Barcelona acut. El sentiment és universal.

El Corresponsal

Un parer d'En Dato

Una personalitat que no fa gaires dies ha vist en Dato, li feia saber que l'actual vibració catalana per la redempció de les terres hispàniques era generalíssima. I com la prova li citava el fet de que els seus mateixos diputats i senadors, per comptes de cercar una plataforma pròpia (com el manteniment de l'ordre a ultrança, la intangibilitat de la constitució, etc.), no tingueren més

No us feu de les coses que es diuen a cau d'orella!

Aquí no ha d'haver-hi altres iniciatives, altres mots d'ordre que els que procedixin de la Junta de Parlamentaris, que està constantment en funcions.

No s'han d'obeir sinó les seves ordres, oficialment comunicades.

Optimisme
de part enfora

«La postura adoptada desde el primer día por el Gobierno, en contra de la petición formulada por los parlamentarios catalanes—postura que en el transcurso de estos días es cada vez más violenta—lleva al Gobierno a sostener apasionadamente la tesis de que si los liberales no tuvieron siempre abiertas las Cortes y en el último período del Gabinete Albuera no se decidieron a abrir las, tampoco está obligado a ello el Gobierno conservador. Insustancial les ha parecido el argumento de que si están o han estado abiertas las Cámaras en Francia, en Alemania y en Italia, países beligerantes, bien pueden estarlo las Cortes españolas que disfrutan los beneficios de la paz. Según estos intérpretes de las dificultades del régimen parlamentario, es más grave una división intestina que una guerra; es más insuperable una dificultad de política interior que todo el conflicto mundial. No tiene para ellos nada de particular que en Francia funcionen las Cámaras, puesto que hay, o ha habido, unión sagrada. En cambio, no quieren admitir la posibilidad de que funcionen nuestras Cortes ni aun siquiera colocándose en la buena disposición de espíritu de suponer que su patriotismo es capaz también de llevarlas a esa unión ante el peligro común.

Cree el Gobierno, y aparte de las últimas notas oficiales nos lo dice ahora «La Epoca», que las mayores urgencias del interés público pueden ser atendidas sin más que desenvolver y cumplir lealmente las leyes vigentes. Pero esto, por desgracia, no nos convence. Vémos en su afirmación un optimismo semejante al que inspira ese cuadro de la situación comparada entre los primeros días del mes de junio y los inciertos días que atravesamos.»

(De «El Imparcial».)

L'adhesió popular

Tant se val que mentin, com que ens incomunicuin com que ens facin violència: la vida política i l'atenció pública espanyola es concentren en Catalunya. L'equilibri interior d'Espanya l'ha de determinar el pes de Catalunya. Catalunya és el far, Catalunya és l'Orient cap al qual es giren tots els ulls esperançats. El reiximent de les males arts que contra l'actuació de Catalunya ve usant el Govern del senyor Dato, fora la perdut de l'única esperança que tenen avui per avui els patriotes de tots els indrets d'Espanya, conscients de la gravetat del moment i de la necessitat imperiosa d'acabar amb tanta farsa, amb tanta vergonya, amb tanta misèria com han corromput l'ambient polític i adhuc el cos social d'Espanya.

De tot arreu de la Península rebem els nostres parlamentaris valioses cartes d'adhesió i oferiments de tota mena encaminats a donar major força i eficàcia a la benèfica actuació que s'ha concentrat a Catalunya.

Els nostres parlamentaris no van sols. El poble, el veritable poble de tot Espanya, els segueix amb la seva adhesió fervent. Tot allò que imagini el Govern del senyor Dato per ofegar la veu dels representants del poble serà endebades.

Oh els carrers, les places, els interiors de Barcelona, com fermenten! Com respiren tots els indrets de Catalunya! Com se sent i COM SE SAB, la fervorosa mirada de tota l'Espanya que vol viure!

Una frase d'En Sagnier

Aquest divertidíssim senyor estava parlant amb una miloca com ell, la qual miloca (el seu interlocutor) li digué:

—«Joaquín, queren hundi'm tot! Quieren acabar con esa política tradicional nuestra que llaman caciquismo»

—«No temes, Pepe, contesta aquell

senyor que mai més serà diputat per Arenys—. «Los parlamentarios facciosos tienen esposas, tienen hermanas, tienen hijas... Ellas impedirán que los señores amados vayan a la Asamblea.»

—«Joaquín!» exclamà D. «Pepe», com-mogut.

—«Sí», exclamà D. «Joaquín»; «port que hay que reconocer que el Gobierno necesita un día de sangre PARA PURGAR LAS EXCESIVAS CONSIDERACIONES QUE HASTA AHORA HA TENIDO.»

Rigurosament històric.

Optimismo cotidiano

«La Epoca» ha tenido la idea de hacer un balance de situación para demostrar que gracias a los treinta días de Gobierno presidido por el señor Dato estamos en el mejor de los mundos posibles y apenas si quedan ya vestigios de ningún género de perturbaciones.

Es una edición corregida y aumentada de los optimismos con que todos los días—y hoy tanto como los anteriores—tranquiliza el señor Dato a los perodistas que lo visitan.

Suponemos que unos y otros estarán perfectamente justificados; pero también cabe, desgraciadamente, la hipótesis de que se cumpla una vez más que «todo es según el color del cristal con que se mira»: algunos de los argumentos de «La Epoca» no son de los más convincentes, y en cierto modo puede ser contraproducente alegar como dato para juzgar de la tranquilidad el hecho de que se hable ahora a menos que hace treinta días de determinados asuntos. El país, en efecto, sabe el porqué de ese silencio más o menos absoluto.

(De «Diario Universal».)

De Catalunya

«Pero sean o no una misma cosa en este momento Catalunya y sus hombres, la mera posibilidad de que así ocurra, debe hacernos meditar a todos: deben reflexionar principalmente quienes tienen especial y más riguroso deber de parecer en el examen de estos asuntos. Porque si estas conderaciones se desdennan, podría darse el caso, desgraciadísimo, de que un golpe político asestado a la Liga Regionalista hiriese a toda Catalunya. Y no sería entonces el que se produjese un daño que afectara a una determinada agrupación política, sino a un pedazo de la Nación, a un miembro de España... tan necesitada de que su organismo entero se fortifique y de que se afance aquella unidad que es inherente a todo ser que vive.»

(D'«El Debate».)

La risible pretensió

Mentre tot el món es renova, ja pels camins de la legalitat constitucional, ja per altres camins, la oligarquia espanyola té la visible pretensió de seguir en son lloc i de continuar la vella i vergonyosa història.

Mentre institucions arrelades i mil·lenàries cauen a l'empenta dels nous vents, les institucions centralistes d'Espanya tenen la visible pretensió de mantenir-se en peu, encara que sigui a títol de curiositats arqueològiques.

Mentre els homes prestigiosos i fins fa poc respectats pels seus pobles han de cedir el pas a homes nous, els homíncluls de la política unitària espanyola tenen la visible pretensió de créure's insubstituíbles.

Mentre la fèrria Prússia es renova, la oligarquia centralista té la pretensió de que Espanya resti immutable.

Mentre el Canceller Bethmann-Hollweg cau, l'inexistent senyor Dato té la visible pretensió d'aguantar-se.

En sembla que és massa pretensió...

Contra la redempció

L'«A. B. D.» de Madrid segueix la seva campanya contra Catalunya. La segueix devegades d'una manera obertal, i devegades d'una manera hipòcrita, de biaix, com aquell qui més aviat fa un bé a la nostra terra; fins devegades parla de consentir, per Catalunya una autonomia administrativa — que, com sabem tots, no vol dir res, perquè l'autonomia és política o no és autonomia. La cosa que no pot consentir l'«A. B. C.», segons un retall que tenim a la vista, és l'autonomia política, això és, el café que no sigui fet de xicofra.

«Una cosa—diu—es la autonomia administrativa y otra la autonomia política.»

No senyor Luca de Tena—perquè el senyor Luca de Tena, ell sol, és qui ha escrit aquest article: l'autonomia administrativa no n'és cap de cosa. És per això que l'«A. B. C.» no vacilla en ser-ne partidari. «Todos somos y debemos ser partidarios de la primera... Pero contra la autonomía política, debemos oponernos con todas nuestras fuerzas, ya que no es más que un procedimiento engañoso para llegar al separatismo.»

El senyor Luca de Tena no pensa que el millor remei contra el separatisme és procurar que «las regiones» no en sentin la necessitat. I això, més que de Catalunya, depèn dels altres. No deu ésser gaire gran la confiança que en el règim que defensa pugui sentir el senyor Luca de Tena. Dell contrari, no tindria cap por del separatisme que l'ha obligat a anar a Barcelona amb un honorable redactor, sense altre motiu que el d'ensinistrar-lo en una campanya contra l'actuació verament heroica dels nostres parlamentaris.

Perquè el cas és aquest: que el senyor Luca de Tena, segons ens escriuen de la Ciutat que és cap i casal de Catalunya, envià a cercar, per fer campanya odiosa, el redactor F. F. El qual, davant l'espectacle patriòtic que ofeteixen els nostres parlamentaris, ha hagut de dir al senyor Luca que ell no es sentia inclinat a fer campanya en contra d'ells, puix el ne privava la consciència de la raó que els assistia.

Afegixen els nostres comunicats que el senyor Luca, en vista de la negativa del senyor F. F. acudí al prestigi d'En Juli Camba. Però tampoc trobà satisfacció, puix En Juli Camba hagué de respondre que una campanya en tal sentit pugnava amb les seves conviccions. El seu temperament, que posava per damunt de tota altra consideració.

I veus aquí com nosaltres hem de reconèixer la noblesa d'aquesta actitud dels dos escriptors. El seu obrar contrasta amb el dels catalans que, sense creure's fer cap mal, fomenten, comprant-los i llegint-los, periòdics com l'«A. B. C.», adormidors de tota ideologia i enemics jurats de Catalunya.

Catalans: si ho sou verament, no podeu comprar ni podeu llegir la premsa anti-catalana, encara que dugui, a tall de mirallets per caçar aloses, la fotografia de l'última tómbola, de l'última «corrida» o de l'últim crim

El «Brusi», subversiu

En els dies d'ara, els periòdics procuren dir d'amagat allò que no se'ls permet dir clarament. La censura vigila, com un cancerber terrible. Per a defugir els seus furors, cal recórrer a frases de doble sentit, anagrames, textos que es llegeixen saltant una línia i altres menes de trenca-closques d'actualitat.

Fins el «Brusi», el pobre avi «Brusi», apel·la a aquests recursos. Fins el duc orgue del senyor Benet i Colom contribueix a l'obra «subversiva» de passar petites guspires de veritat a través de l'espina dorsal de la censura governativa.

En el seu número d'ahir, el «Brusi» publica una crònica de Madrid, datada del 13, tan insubstantial com de costum, però en la qual hi ha a l'afabament un para-rai atmosfèric, la significança del qual no s'amagarà ni al senyor Benet i Colom.

Heus aquí el para-rai al·ludit: «ES TERRIBLE EL CALOR QUE HOY SE SIENTE EN MADRID. EL CIELO ESTA CUBIERTO DE NUBES Y EL AMBIENTE DENUNCIA LA PROXIMIDAD DE UNA TORMENTA FORMIDABLE.»

Per una vegada a la vida, som...

En Dato, sediciós

El president del Consell de ministres és el qui ha profanat i conculcat les lleis, el qui s'ha fet reu de detencions arbitràries i violacions de correspondència, el que ha tacat amb conxorxes inconfessables la dignitat del poder.

mateix parer que el corresponent del «Brus» a Madrid, el qual, a manca de condicions polítiques i periodístiques, demostra tenir excel·lents qualitats de metereòleg.

Si la Madrid està així l'atmosfera, ja pot un hom calcular com està a Barcelona, que és port de mar i té un clima plurió...

Energia de guant blanc

Així ha estat qualificada l'actitud adoptada pel Govern enfront de l'Assemblea del dia 19, actitud veritablement sediciosa contra Catalunya i contra Espanya.

D'aquella frase tota pulcra i gentil, se n'han fet consigna els homes banals, els esperits incolores que volien semblants a papallones entorn de la testa flairosa del senyor Dato. Se n'han fet consigna i es manifesten tot aquests, com si haguessin trobat el símbol representatiu, immuntant, d'un gran moment històric.

Energia de guant blanc se n'ha dit de la draconiana disposició governativa, prohibint la lliure emissió del pensament en matèries que no afecten per res les bases fonamentals de la societat i de la convivència humana, i en temps que es fa d'absoluta necessitat la renovació dels pobles.

Oh! Es precisament per això que s'ha sabut desplegar tan inaudita energia, cosa verament insòlita en la política de contemporitzacions i de sordides comitancies; per detenir la renovació, per mantenir la vida tranquil·la de les aigües estancades, per defensar el parasitisme que viu de la mateixa putrefacció. Taiment Herodes va fer decapitar el Precursor, Sant Joan Baptista, per tal de no sentir més la seva veu que el recriminava.

Tampoc ells no volen sentir la nostra veu, que els ofereix les oïdes, que els demana comptes d'haver malversat el patrimoni de tot un poble; i ens escometen amb les armes més iniquies, i pretenen ofegar el crit en nostra gola.

Energia de guant blanc se n'ha dit d'això. I bé; trobem que s'hi escua un home com En Dato, tan dolc i suau i escomedí, com una senyoreta «bien», minça, cloròtica...

Però devegades una mà enguantada de blanc també pot punxar amb un estilet verinós, o pot amagar alguna narcòtic de mala llei, i fins pot abraçar una teia traidora.

Devegades el guant blanc també pot servir per dissimular els estigmes d'una mà criminal.

Devegades sota el guant blanc s'hi amaga una mà infecta, gangrenada.

També Herodes va signar amb la mà enguantada de blanc la sentència de mort d'aquell home santíssim, Sant Joan Baptista.

L'optimisme

El dolç senyor Dato és optimista.

L'agre senyor Sánchez Guerra és optimista.

I nosaltres TAMBE SOM OPTIMISTES. PLENAMENT OPTIMISTES.

Vol dir això, doncs, que coincidim amb els senyors Dato i Sánchez Guerra?

Oh, no! Vol dir precisament tot el contrari.

L'optimisme dels ministres és una ficció, com tota la veïlla Espanya. Si no són uns inconscients, a hores d'ara han d'ésser negrament pessimistes des del seu punt de mira.

L'optimisme veritable, sà i sincer és el nostre, el dels catalans, el de tots els espanyols que senten avui el daler de vida nova.

Les armes del Sr. Dato

El Consell d'Estat ha votat la subvenció a la premsa en forma d'auxili contra la crisi del paper (uns 2 milions) perquè En Dato ho ha demanat «per abans del dia 19».

L'acord del Consell d'Estat referent a la subvenció a la premsa fou adoptat CONTRA EL VOT DE MAJORIA DE LA COMISSIO; ES A DIR, CONTRA EL DICTAMEN, que n'era contrari; passant, doncs, a convenir-se en dictamen el vot particular dels senyors Cortezo i Espada que li era favorable.

El nom que cal donar a aquesta maniobra del senyor Dato és tan lleig, que ens resistim a escriure'l.

L'autoritat rebregada

Se sab positivament que convocatòries circulades PER TRES COPS a parlamentaris, no han estat rebudes.

Fets d'aquesta naturalesa no necessiten comentari. Però constitueixen una acerba confessió d'aquells que els cometen. D'altra banda, se sab que En Dato i En Sánchez Guerra es dediquen a pregar d'un a uns parlamentaris que no vinguin a l'Assemblea QUE ES CELEBRARÀ el dia 19. Abans i tot de la celebració de l'Assemblea, l'autoritat del Govern apareix malmesa, rebregada, feta patrac pels mateixos que la ostenten.

El governador

Es parlava per Barcelona de la dimissió del governador civil. Aquesta nova té un doble fonament: l'un és les desatencions sistemàtiques de que ha estat objecte el governador per part del Govern, qui ha tingut com a nimfes inspiradores aquesta còmica trinitat de tipus populars barcelonins: En Forgas, En Sagnier i En Mas Viebra. L'altre, és la repugnància íntima amb la qual compleix mesures insensates—i amb les quals ha manifestat la seva disconformitat.—El senyor Matos es creu mereixedor de sort més digna que la d'ésser agent mecànic d'un sistema de detencions arbitràries, violacions de correspondència, censura tunda i mentides oficials.

Govern liberal-conservador

LLIBERAL

«La Veu de Catalunya», està suspesa.

«La Publicidad», també.

«El Progreso», també.

«La Lucha», també.

Les edicions 2.ª i 3.ª del «Poble Català», també.

«El Resumen», més s'ha estimat plagar.

S'anuncia la pròxima suspensió del «Boletín Oficial Eclesiástico».

Els diaris que resten, publiquen anuncis d'específics i receptes de cuina.

CONSERVADOR

Del GOVERN CIVIL surten fulles

Certament, cada medecina és una innovació, i el que no vulgui aplicar nous remeis ha d'esperar nous mals.

Lord Bacon (1625).

En Dato, separatista

En el moment que Catalunya, lleal, efusiva, afirmativa, invita a un acte legal i nobilíssim a totes les regions hispàniques, el senyor Dato no ha tingut més obsessió que la de isolar-la, d'aixecar barres a son volt mitjansant la incomunicació, la mentida oficial i el privilegi de la premsa atorgat als calumniadors.

terroristes. ENS CONSTA ABSOLUTAMENT. El senyor Dato branda els tòpics de la Setmana Tràgica, QUE NO TINDRAN CAP REPERCUSIO, NI SON MES QUE UNA NOVA I VILI-SILMA MENTIDA.

Nota oficiosa dels parlamentaris catalans

Dissabte es reuniren novament els firmants de la proposició aprovada en la reunió del dia 5 per a convenir detalls relacionats amb l'Assemblea del dia 19.

En la reunió va parlar-se de les remors que publica la premsa en el sentit de que el Govern pensa disoldre les Corts abans del dia 19, i tots coincidiren en apreciar que, encara que vingués la dissolució de les Corts, hauria de celebrar-se l'Assemblea. La opinió dels reunits respecte a la ramor de dissolució de Corts, s'ha concretat en la nota següent que s'ha facilitat a la premsa; nota posada a tò dels rigors de la censura.

«Anuncia la premsa de darrera hora que el Govern es proposa publicar el Decret de dissolució de les Corts.

Els parlamentaris que celebraren la reunió del dia 5 i han convocat l'Assemblea del dia 19, per tal com coincideixen en apreciar la necessitat inajornable de que les Corts en funcions de Constituents afrontin els greus problemes que són plantejats a Espanya, estimen desoncertat el propòsit del Govern, que, si es realitza, ha de implicar forçosament que per espai d'alguns mesos el Parlament no pugui funcionar.

Altrament, la substitució de unes Corts de partit per altres del mateix caràcter, caldrà que s'interpreti com a expressió del propòsit de que persisteixi a Espanya un sistema de política que la opinió ha de repudiar i significaria la pèrdua de la esperança d'una transformació salvadora de la política espanyola.

Altra cosa fóra la dissolució de les actuals Corts per elegir-ne d'altres fóra dels procediments habituals i que, filles de la veritable representació Nacional, tinguessin autoritat per a consagrar i solidar les noves orientacions que el País ansia veure realitzades.»

Telegrames

Declaracions de don Alfons

Londres, 15.—El «Daily Express» publica una intervista celebrada amb don Alfons per un dels seus redactors.

Del catalanisme va dir que Catalunya vol que es governi a Barcelona, trobant-se el Govern disposat a discutir amistosament les peticions legals.

«La pau universal»

Lausane, 15.—En un centre diplomàtic de Berlín, i quasi simultàniament en altre del mateix caràcter, de París, s'ha vist còpia d'un telegrama que de comú acord, llegut a una efecacíssima i brillant gestió, segons sembla, del president de la República de San Marino, han dirigit el president dels EE. UU., el Kaiser, el Rei d'Anglaterra i M. Poincaré al senyor Dato, que diu així:

«Ara que vostè quedarà desvagat i ben llure de tot altre entremetiment, li preguem se serveixi escollir qualque indret tranquil, per exemple, el centre geogràfic del desert de Sahara, a posta perquè ningú no pugui destorbar-lo, i dedicar-se definitivament a laborar per

pau d'Europa i de tot el món.—Wilson, Guillem, Eduard, Poincaré.»

«Determini sensacional»

Madrid, 15.—Es diu que una enlairada personalitat ha aconsellat en secret a l'Assemblea al Rei que dongui el seu defecte d'anar a presidir l'Assemblea general de parlamentaris que es celebrarà a Barcelona el dia 19.

Espectacles de Barcelona

Saló Catalunya

Local fresc i ventilat

Avui, jiluns de moda selecta. Cinc estrenes «Cor de l'altra», 1.500 metres, drama emocionant. «El Capellà de Longueval», finíssima i delicada comèdia «El Jocondo o el chico de la risa», represse, per Levesque, gran broma. «L'alta de l'honor», drama Triangle, molt moral i f. Georget i els indis, molt còmica. Revista Pathé. Molt aviat la grandiosa creació de Francesca Bertini, en la colossal pel·lícula «La dama de la Camelias».

EDEN CONCERT

Asalto, 18.—Teléfono 3.332

Tots els dies, tarda i nit, excel·lents programes, prenent-hi part l'eminent divette

Mari-Focela

A la nit, festes tabarinesques.

ESTOMACAL

Con el Elixir Saiz de Carlos

securan las enfermedades del estómago é intestinos, aunque tengan 30 años de antigüedad y no se hayan aliviado con otros medicamentos. Cura las acedías, dolor y ardor de estómago, los vómitos, vértigo estomacal, dispepsia, indigestiones, dilatación y úlcera del estómago, hiperclorhidria, neurastenia gástrica, flatulencia, cólicos.

DIARREAS

disenteria, la fetidez de las deposiciones, el malestar y los gases. Es un poderoso vigorizador y antiséptico gastro-intestinal. Los niños padecen con frecuencia diarreas más ó menos graves que se curan, incluso en la época del destete y dentición, hasta el punto de restituir á la vida á enfermos irremisiblemente perdidos. Lo recetan los medicos.

De venta en las principales farmacias del mundo y Serrano, 30, MADRID. Se remite folleto á quien lo pida.

Aparells fotogràfics

No compreu sense visitar nostres aparadors. - Immensa assortit

Cuyás, S. en C., Portal de l'Angel, 11 i 13

Iusquets i C., S. en C.

Canvi, Valora, Cupons, Rambla Centre, 2